

Δευτέρα 1 Αυγούστου 2016

Κράτος νταβατζής αλλά με ηθικό πλεονέκτημα.

Με τους περιθωριακούς (εντός ή εκτός εισαγωγικών, ανάλογα με τα γούστα) το πράγμα είναι εύκολο: το δάκτυλο δείχνει τις πράξεις τους και η καταδίκη είναι απλή δουλειά. Με την διεθνή αμνηστία δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί η ίδια τακτική. Καλύτερα να αγνοηθεί. Είναι εύκολο και χωρίς κόστος.

Αντιγράφουμε από καθεστωτικό ρεπορτάζ: ... Η οργάνωση αναφέρει πως "καθώς η Ευρώπη κωλυσιεργεί στην παροχή λύσεων για τη μετακίνηση προσφύγων και μεταναστών από την Ελλάδα, χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά παραμένουν σε βρώμικες και μη ασφαλείς αποθήκες ή σκηνές. Η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να δράσει άμεσα για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και της ευημερίας τους".

Περιγράφει πως ηλικιωμένοι, γυναίκες σε κατάσταση προχωρημένης εγκυμοσύνης και νεογέννητα κοιμούνται καταγής μέσα στην ανυπόφορη ζέστη του καλοκαιριού. Άνθρωποι με χρόνιες παθήσεις και σωματικές αναπηρίες, βρίσκονται σε ακατάλληλες τοποθεσίες, μακριά από νοσοκομεία.

... Η πλειοψηφία των ανθρώπων βρίσκεται σε αυτές τις απαράδεκτες και επιδεινούμενες συνθήκες εδώ και μήνες, βασιζόμενη κυρίως στην υποστήριξη εθελοντών, ακτιβιστών και μη κυβερνητικών οργανώσεων. Δεν μπορούν να κάνουν τίποτα άλλο από το να περιμένουν, σε άθλιες συνθήκες, με ελάχιστη πληροφόρηση και αβεβαιότητα σε σχέση με το μέλλον τους.

Συμβαίνουν αυτά "κατά λάθος"; Όχι. Η φαιρορζ κυβέρνηση είναι, απλά, πιστή στην αποστολή της. Την "διαχείριση των προσφύγων / μεταναστών" την έχει αναθέσει στον "υπουργείο άμυνας" – γιατί όχι; Ποιος είναι ο καταλληλότερος για να αντιμετωπίζει αυτούς τους ανθρώπους σαν αιχμάλωτους αν όχι ένα πατριωτικό καραβανούσστημα;

Αν αυτό είναι η "αριστερά", μην απορεί κανείς γιατί όλο και περισσότεροι στρέφονται στο πρωτότυπο. Στη "δεξιά".

Τρίτη 23 Αυγούστου 2016

"Εγκλωβισμένοι". Αυτός είναι ο στερεοτυπικός χαρακτηρισμός που αποδίδουν όλα τα μήντια, ηλεκτρονικά

και μη, στους χιλιάδες πρόσφυγες / μετανάστες που βρίσκονται ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ σε διάφορα νησιά.

Είναι μια "λεπτομέρεια" που δείχνει πολλά. Όλοι αυτοί οι επαγγελματίες και τα αφεντικά τους έχουν πάρει τις σχετικές οδηγίες ακόμα και για την ονοματολογία, για τις λέξεις και τις φράσεις που χρησιμοποιούν γι' αυτό το "ευαίσθητο εθνικά ζήτημα", απ' το ελληνικό κράτος. Απ' το υπουργείο άμυνας ή το υπουργείο δημόσιας τάξης· σίγουρα μέσω κάποιου σφουγγοκωλάριου του πρωθυπουργού. Δεν εξηγείται αλλιώς η ομοιομορφία τους.

Όλοι αυτοί υπηρετούν, στοιχισμένοι και σε στάση προσοχής σα νεοσύλλεκτοι, το "εθνικό συμφέρον" διαμορφώνοντας την εθνικά ορθή γλώσσα. Συμμετέχουν με τη θέλησή τους στην πλύση εγκεφάλου, ακόμα κι αν δεν χρειάζοταν (οι αυτοφυσείς φασίστες είναι πάρα πολλοί στην ελληνική χλωρίδα, δεν χρειάζονται λίπασμα!).

Κι αν κάποιος τους βρῖσει για τσάτσους θα θυμώσουν. Όταν απεργήσουν θα κοκορεύονται ότι αγωνίζονται για την "ελεύθερη ενημέρωση". Κι όταν μείνουν απλήρωτοι θα θυμηθούν ότι είναι "εργαζόμενοι".

Κάποιος με άπειρη καλωσύνη θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι αυτοί, οι δημαγωγοί, είναι οι "εγκλωβισμένοι". Αλλά όχι. Εκείνοι που κοροϊδεύουν τις ζωές των Άλλων δεν εγκλωβίζονται. Εξαγοράζονται. Ξεπουλιούνται.

Πουλημένοι, και μάλιστα για φραγκοδίφραγκα, να! Ακόμα και η πιο γριά πουτάνα θα τους συχαινόταν.

Τρίτη 23 Αυγούστου 2016

Χαιρετίσματα στην εξουσία. Κάθε επαγγελματίας δημοσιογράφος μπορεί να γράψει ή να πει όποια μαλακία του κατέβει, αρκεί να την εγκρίνει ο προϊστάμενός του. Το αλήτες ρουφιάνοι δημοσιογράφοι δεν προέκυψε κατά λάθος· ούτε έπαψε να ισχύει.

Πέρα απ' τον γενικό δημοσιογραφικό κανόνα, λοιπόν, που είναι "βγάζεις τον σκασμό όταν δεν σε παίρνει" υπάρχει και το ανάποδο. "Βγάζεις γλώσσα όταν θεωρείς ότι σε παίρνει". Δεν θα ήταν άσχημη ιδέα για το crew της νυν "εφημερίδας της κυβέρνησης" (και πρώην ταπεινής εφημερίδας του κόμματος...) να έχει επίγνωση πως, γιατί και από ποιους αυτό το μαγαζί

στηρίχτηκε για να υπάρχει όταν, απλά, θα έπρεπε να έχει βάλει πολλά λουκέτα. Δεν είναι όλοι λωτοφάγοι σ' αυτό το κωλομέρος. Και κάποια στιγμή τίποτα παρακρατικοί μπορεί να αρχίσουν να ξερνάνε - με ονόματα και διευθύνσεις. Άμα επιπλέεις στον αφρό του ελληνικού βαθέος κράτους δεν το παίζεις μάγκας - έτσι δεν είναι; Εκτός αν βρίσκεις τίποτα τριτεύοντα, του είδους ολυμπιακά αθλήματα και πρωταθλητές... Μπας και πουλήσεις κανά φύλλο παραπάνω.

Τετάρτη 24 Αυγούστου 2016

Βουτιά σε μολυβένια ήθη. Δεν θα κάνουμε τους συνήγορους στα ολόσωμα μαγιώ, για άντρες ή γυναίκες... Όμως ο φενακισμός μεγάλου μέρους της γαλλικής κοινωνίας και, φυσικά, του γαλλικού κράτους, σχετικά με το "πολιτικά ορθό" μαγιώ γυναικών απλά επιδεικνύει πανηγυρικά την διανοητική και ηθική παρακμή του λεγόμενου "φιλελευθερισμού" του πρώτο κόσμου. Γιατί αν επρόκειτο κάποιο high tech ολόσωμο μαγιώ που θα έδινε πλεονέκτημα έστω και ενός δεκάτου του δευτερολέπτου στην γαλλική ολυμπιακή ομάδα κολύμβησης, τότε οποιαδήποτε απαγόρευσή του θα αντιμετωπιζόταν με κατάρες. (Αν δεν κάνουμε λάθος ο γνωστός αμερικάνος Φελπς έχει αγωνιστεί και με τέτοιου είδους "στολή").

Προκειμένου να προσβάλλουν αυτούς που θεωρούν κατώτερους οι πρωτοκοσμικοί πάνε πολύ μακριά. Την ίδια ώρα (δεν το καταλαβαίνουν) οι μπάτσοι στις παραλίες που κόβουν πρόστιμα για "απρεπές ντύσιμο" δείχνουν έναν κατήφορο που 3 δεκαετίες πριν οι ίδιες κοινωνίες θα θεωρούσαν όχι απλά ανυπόφορο αλλά αδιανόητο.

"Μπουρκίνι"; Ποιο μπουρκίνι; Μην τολμήσουν τίποτα δύτες να βγουν σε αστυνομουόμενη περιοχή!!! Και, παρακαλούμε: γιατί μόνο αλεξίσφαιρα γιλέκα στα περίπολα της άμμου; Και αντιαρματικά, επειγόντως! Κάθε παραλία να βλέπει live στιγμές απ' την "άμμο της Ιβοζίμα"!

Η δήλωση ενοχής στο δικαστικό σύστημα των Η.Π.Α.

Του Τάσου Θεοφίλου

«Δημιουργήσαμε αυτό το τέρας και απέκτησε δικιά του ζωή» λέει ο Jed Rakoff, Ομοσπονδιακός Δικαστής της Νέας Υόρκης την δεύτερη ημέρα του 11ου ετήσιου συμποσίου εγκληματολογίας του Ινστιτούτου Harry Frank Guggenheim και συνεχίζει κάνοντας κριτική στους συναδέλφους του που επιβάλλουν «εξωφρενικές ποινές» στέλνοντας ανθρώπους για τόσο μεγάλες περιόδους στην φυλακή.

Αυτό που κατά τον Jed Rakoff οδήγησε σε τόση αυστηροποίηση της ποινικής καταστολής στο δικαστικό στάδιο είναι ο θεσμός της δήλωσης ενοχής, δηλαδή η αποδοχή της ενοχής από τον κατηγορούμενο ως αποτέλεσμα συμβιβασμού με τον εισαγγελέα με αντάλλαγμα μια μέτρια – σε σχέση με την προβλεπόμενη ως υψηλότερη – ποινή.

Αυτός ο θεσμός πρακτικά υποτίθεται ότι βοηθάει το δικαστικό σύστημα να αποφεύγει τα έξοδα και το φόρτο εργασίας που θα δημιουργούνταν αν εκδικαζόταν όλες οι υποθέσεις.

Κάποιοι από τους λόγους που οι κατηγορούμενοι υποκύπτουν σε αυτόν τον θεσμοθετημένο εισαγγελικό εκβιασμό είναι προφανείς και έχουν να κάνουν με τον φόβο μιας μεγαλύτερης καταδίκης. Δεδομένου μάλιστα ότι ο εισαγγελέας δεν τους γνωστοποιεί τα στοιχεία που υπάρχουν εναντίον τους είναι πολύ λογικό να πάνε πάσο – ανεξάρτητα από την ενοχή ή την αθωότητά τους – σε αυτή την ιδιότυπη δικαστική παρτίδα πόκερ. Πόσο μάλλον όταν ακόμη και στην σπάνια περίπτωση που αποφασίσουν να δικαστούν για να αποδείξουν την αθωότητά τους, είναι πιθανό λόγω της δικαστικής γραφειοκρατίας, να περιμένουν στην φυλακή μέχρι την ενδεχόμενη τελική τους δικαίωση, τόσα χρόνια όσα θα περνούσαν αν δεχόνταν την εισαγγελική προσφορά.

Υπάρχουν όμως και λιγότερο προφανείς λόγοι όπως το γεγονός ότι οι δικηγόροι διεξάγουν παράλληλα την προσωπική τους στρατηγική δημοσίων σχέσεων με τους δικαστές και τους εισαγγελείς και προκειμένου να αποκτήσουν φήμη, λειτουργούν ακόμη και σε βάρος των κατηγορουμένων που υπερασπίζονται προτείνοντας τους ως καλύτερη λύση τον συμβιβασμό με την προοπτική ότι αν δεν συγκρουστούν με τους εισαγγελείς θα τους εξασφαλίσουν ευνοϊκότερες αποφάσεις σε μελλοντικές σημαντικότερες υποθέσεις.

Ο θεσμός αυτός έχει δημιουργήσει μια ακόμη συνέπεια. Κατηγορούμενοι προκειμένου να πετύχουν μια μικρότερη ποινή δέχονται να καταθέτουν εναντίον υπόπτων που τους υποδεικνύονται από τον εισαγγελέα ανεξάρτητα από το αν η μαρτυρία τους αυτή είναι ψευδής ή αληθής δημιουργώντας καινούριους κατηγορούμενους. Οι νέοι αυτοί κατηγορούμενοι με την σειρά τους και υπό το βάρος της εναντίον τους κατάθεσης δεν έχουν παρά να υποκύψουν στον εισαγγελικό εκβιασμό παραδεχόμενοι την ενοχή τους υπό τον φόβο μιας ακόμη μεγαλύτερης ποινής.

Η ποινική καταστολή στις ΗΠΑ λειτουργεί με λογική και ρυθμούς φασόν τόσο σε αστυνομικό όσο και σε δικαστικό επίπεδο. Η αστυνομία και η δικαιοσύνη υπό την πίεση του φόρτου εργασίας καλούνται να λύσουν ή στις περισσότερες περιπτώσεις να κλείσουν γρήγορα τις υποθέσεις.

Αυτός ο θεσμός έχει πάρει σήμερα μεγαλύτερες διαστάσεις παρά ποτέ. Ενώ λίγες δεκαετίες πριν υπήρχε τουλάχιστον ένα ποσοστό 15% των πολιτειακών και ένα 20% των ομοσπονδιακών υποθέσεων που κατέληγαν σε δίκη σήμερα αυτό το ποσοστό έχει μειωθεί αισθητά στο 3 και 6% αντίστοιχα.

Ο δικαστής Jed Rudoff το αποκαλεί «σύστημα ολοκληρωτικά μυστικής δικαιοσύνης» όπου ο εισαγγελέας κρατάει όλα τα χαρτιά. Οι συμφωνίες αυτές γίνονται πάντα πίσω από κλειστές πόρτες και έτσι καθώς το σύστημα γίνεται τόσο αδιαφανές είναι μοιραίο να οδηγείται σε σοβαρές αστοχίες.

Την ίδια στιγμή που ερευνητές, δημοσιογράφοι, πολιτικοί, επιστήμονες και κοινό έχουν την μεγαλύτερη από κάθε εποχή πρόσβαση στα στατιστικά δεδομένα της εγκληματικότητας, των συλλήψεων και των φυλακίσεων, αριθμοί που λειτουργούν στο επίπεδο του εντυπωσιασμού και με τέτοιο τρόπο ώστε να αιτιολογείται η αυστηροποίηση της καταστολής και ο μαζικός εγκλεισμός, συγχρόνως δεν υπάρχουν τα στοιχεία με τα οποία το 97% των κρατουμένων βρίσκεται στην φυλακή αφού αυτά τα κρατάνε απόρρητα οι εισαγγελείς.

Υπάρχει θα έλεγε κανείς μια αναλογία της θεαματικοποίησης της αστυνομικής καταστολής με την μυστικοποίηση της δικαστικής.

Ο Τάσος Θεοφίλου
συνελήφθη από την
αντιπρομοκρατική στις
18/08/2012 (και από τότε
είναι στη φυλακή)
κατηγορούμενος για την
υπόθεση της ληστείας της
alpha bank στην Πάρο όπου
ένας άνθρωπος έχασε τη ζωή
του στην προσπάθεια του να
εμποδίσει την διαφυγή των
ληστών. Στη συνέχεια
προστέθηκε και η
“κατηγορία” της συμμετοχής
στη Σ.Π.Φ. Ο Τ.Θεοφίλου
αρνήθηκε όλες τις κατηγορίες
αλλά τελικά το δικαστήριο τον
κατάδικε για συμμετοχή
στη ληστεία με 25 χρόνια
φυλακή. Εκκρεμεί η έφεση.
Περισσότερα στο
<https://astop.espivblogs.net/>

Φυλακές Κορυδαλλού 24 /1/16
(...) Εγώ με τη σειρά μου θέλω
να τονίσω ότι όπως και στο
πρωτόδικο έτσι και στο εφετείο
δεν θα δηλώσω αθώος και δεν
θα παρακαλέσω κανένα δικαστή
να με πιστέψει. Δεν είμαι αθώος.
Στον ταξικό πόλεμο επέλεξα
πλευρά με τους αδικημένους και
τους καταπιεσμένους, με τους
αποκλεισμένους και τους
κυνηγημένους, με τους ενόχους
και τους κολασμένους.
Οργανώθηκα πολιτικά στον
αναρχικό χώρο με το
μεγαλεπήβολο πράγματι στόχο
να πλήξω τις κοινωνικές,
πολιτικές και οικονομικές δομές
του κεφαλαίου και του κράτους
του. Όμως αρνήθηκα, αρνούμαι
και θα αρνηθώ ξανά τις πράξεις
που μου καταλογίζουν. Δεν
υπήρξα ποτέ μέλος της ΣΠΦ,
δεν συμμετείχα στη
συγκεκριμένη ληστεία και
προπαντός δεν σκότωσα και δεν
θα μπορούσα να σκοτώσω για
οποιοδήποτε λόγο και υπό
οποιοδήποτε συνθήκες έναν
άοπλο πολίτη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ, ΓΙΑ ΤΟΝ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ
ΑΝΑΡΧΙΚΟ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ
ΤΑΣΟ ΘΕΟΦΙΛΟΥ**

17 Οκτωβρίου 2005 Κόρινθος

Ένας 19χρονος Νεοσούλεκτος Στρατιώτης Πεζικού μόλις έχει βγει για έξοδο από το Κέντρο νεοσυλλέκτων της Κορίνθου και είχε πάει σε μια καφετέρια της πόλης...

...Στην ίδια καφετέρια βρισκόταν μαζί με την αδερφή της και η 22χρονη τότε Άννα Νικολάου. Σε κάποια στιγμή η όμορφη κοπέλα σηκώνεται και κατεβαίνει στη τουαλέτα της καφετέρας. Ο 19χρονος νεοσούλεκτος φαντάρος σηκώνεται και την ακολουθεί στις τουαλέτες νομίζοντας, λανθασμένα, πως η νεαρή κοπέλα τον "παίζει" με τα μάτια και αναζητάει από αυτόν μια γνωριμία. Μέσα στις τουαλέτες ο 19χρονος φαντάρος πλησιάζει την κοπέλα και την ρωτάει πως τη λένε. Η κοπέλα αρχικά δεν του απαντά αλλά εκείνος συνεχίζει με αγένεια να την ενοχλεί. Εκείνη τη στιγμή-σύμφωνα με τα λεγόμενα του θύτη στην Αστυνομία-η κοπέλα του λέει: "Φύγε από δω βρε βλάκα!" και τον χαστουκίζει στο πρόσωπο. Ο 19χρονος στρατιώτης χάνει τον έλεγχο και αρχίζει να ξυλοκοπεί άγρια την κοπέλα. Αφού αυτή έπεσε κάτω, συνεχίζει και την κλωτσάει στο κεφάλι. Η νεαρή κοπέλα αφήνει την τελευταία της πνοή στην τουαλέτα της καφετέρας. Στη συνέχεια ο δράστης πληρώνει το λογαριασμό και φεύγει σαν κύριος.

Η αδερφή της κοπέλας ανησυχεί για την καθυστέρηση της κοπέλας, κατεβαίνει στην τουαλέτα και την βρίσκει πέσμενη μέσα σε μια λίμνη αίματος. Μετά από λίγη ώρα η Στρατονομία συλλαμβάνει τον δράστη και τον οδηγεί στις στρατιωτικές φυλακές.

22 Ιούνη 2016 Κόρινθος

Ένας 45χρονος ντόπιος επιχειρηματίας πλησίασε σε ένα πεζόδρομο μια 22χρονη και την 16χρονη φίλη της οι οποίες κάθονταν σε παγκάκι κεντρικής πλατείας. Τις παρενόχλησε, τις πρόσβαλε και ζήτησε να έρθουν σε συνουσία έναντι χρηματικής αμοιβής. Οι κοπέλες αρνήθηκαν και του είπαν να φύγει. Κινήθηκε απειλητικά εναντίον τους και επιχείρησε να θωπεύσει τις κοπέλες, αλλά αυτές αντέδρασαν και προσπάθησαν να αμυνθούν. Του ζήτησαν να φύγει όμως εκείνος έβαλε τα χέρια του στα στήθη της 17χρονης. Έφυγε από κοντά του και έντρομη διαπίστωσε ότι προσπαθούσε να βγάλει μαχαίρι από την πίσω τσέπη του παντελονιού του. Προσπάθησε να προστατεύσει τη ζωή της η ίδια αλλά και τη ζωή της φίλης της... Η φίλη της, που ήταν δίπλα της, άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε από μέσα ένα κουζινομάχαιρο και το έμπηξε στο στήθος, στην καρδιά του. Η 22χρονη βρίσκεται προφυλάκιση κατηγορούμενη για ανθρωποκτονία από πρόθεση. (Ένα ντόπιο ειδησεογραφικό σάιτ έχει τίτλο: "Ο άπιστευτος λόγος που είπε η 22χρονη στους αστυνομικούς που ήταν η αίτια να σκοτώσει τον 46χρονο (...) δέχτηκαν από τον ίδιο (46χρονο) λεκτική παρενόχληση (σεξουαλικού περιεχομένου)." Εκπροσωπώντας επάξια μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας πως ακόμα και να είναι έτσι όπως τα λέει η κοπέλα και πάλι δε δικαιολογείται μια τέτοιου είδους άμυνα.)

Οι επιτρεπές επιλογές για να προφυλαχθεί μια γυναίκα από την αντρική-πατριαρχική επιθετικότητα είναι συγκεκριμένες και μεταθέτουν το βάρος στην ίδια τη γυναίκα να πάρει το ρίσκο. Να αποφασίσει κάθε φορά αν ο κάθε μαλάκας που έχει κοινή αφετηρία με τον βιαστή, δηλαδή σεξουαλικές φραστικές επιθέσεις ή κάνα χούφτωμα, θα μείνει εκεί ή θα φτάσει να της απειλήσει την ίδια της τη ζωή. Και όλα αυτά σε λίγα λεπτά. Και αν τελικά μια γυναίκα αποφασίσει να αμυνθεί με έναν αποτελεσματικό τρόπο που περιορίζει τη δυνατότητα αντίδρασης του υποψήφιου δράστη έχει να αντιμετωπίσει τη φυλάκισή της. Εμείς από τη άλλη σκεφτόμαστε, αν είχε κατοχυρωθεί κοινωνικά το δικαίωμα αυτοάμυνας των γυναικών όχι μόνο σε επίδοξους βιαστές αλλά και σε όσους εκφράζουν προφορικά τέτοιες επιθυμίες στο δρόμο (τι μουνί είσαι εσύ/να σε γαμήσω κτλ) και λάμβανε ο καθένας διαφόρων ειδών βίαιες απαντήσεις ίσως να το σκεφτόντουσαν καλύτερα...

τα PRIDE και η παρουσία της αστυνομίας

Η διοργάνωση του φετινού PRIDE στο τορόντο κάλεσε το τοπικό παράρτημα του Black Lives Matter (BLM) να ηγηθεί της πορείας ως τιμώμενη ομάδα. Σε συνεννόηση με την Black Queer Youth που είχε πάρει αποστάσεις από το κυρίως pride αποφάσισαν να πάνε αλλά για να κάνουν τη δική τους δήλωση σχετικά με την περιθωριοποίηση της μάρνης κοινή κοινότητας μέσα στην ίδια την Lgbtqi κοινότητα αλλά και τις διαφωνίες σχετικά με την παρουσία μπάτσων μετά το φονικό στο ορλάντο.

Έτσι σταμάτησαν την παρέλαση ώστε να ακουστούν. Ανάμεσα σε γιουχαίσματα για να συνεχιστεί η παρέλαση, ακτιβιστές είπαν μεταξύ άλλων: "Δε νομίζω πως υπάρχει λόγος για γιορτή όταν υπάρχουν άνθρωποι που σκοτώνονται. Όταν υπάρχουν κουήρ και τρανς άνθρωποι που πεθαίνουν. Δεχόμαστε μόνιμα επίθεση. (...) Μπορεί εσείς να ξέρετε τους 49 του ορλάντο αλλά εμείς ξέρουμε φίλους, ξέρουμε οικογένειες, ξέρουμε εραστές, ξέρουμε μητέρες, ξέρουμε πατέρες... Πως τολμάτε! (...) Μπορείτε να κουνάτε τις πολύχρωμες σημαίες σας και μπορείτε να περάσετε τέλεια αλλά κάθε φορά που η σύντροφός μου βγαίνει από την πόρτα φοβάμαι..." και στη συνέχεια ζήτησαν ανάμεσα σε άλλα αιτήματα: "αφαίρεση της αστυνομικής συμμετοχής στο PRIDE. Η παρουσία της αστυνομίας μπορεί να κάνει κάποιους να νιώθουν ασφαλείς αλλά κάνουν ανασφαλείς πολλούς από την κοινότητά μας. Αν σκοπεύετε να έχετε ένα περιεκτικό PRIDE τότε πρέπει να έχετε ένα PRIDE χωρίς αστυνομία".

Μια θέση, θα λέγαμε εμείς, που τιμά και θυμάται την ιστορία των αγώνων της Lgbtqi κοινότητας. Κάποια επιπλέον θα αναφέρουμε στο επόμενο φύλλο.

(...)

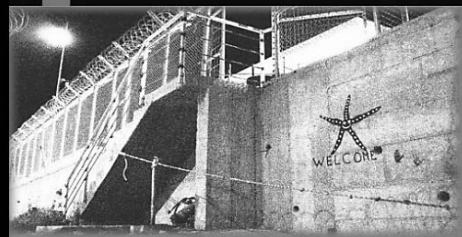
Στο προκείμενο δεν καθαρίζεις εύκολα με συμψηφισμούς ούτε με συνειδησιακές απαλλαγές του τύπου «καλύτερα να μην συμβαίνουν αυτά». Γιατί απλώς συμβαίνουν. Κι όχι μόνο στην «Κόρινθο του σύμπαντος» που έλεγε ο Καρούζος, όχι μόνο τότε και τώρα, αλλά τώρα και πάντα. Και παντού στην επικράτεια του πατριαρχικού σύμπαντος. Κι αυτό που συνάγεται αν θέλεις να συνεχίσεις τη ζωή σου ως γυναίκα είναι και στις δύο περιπτώσεις να ενδώσεις. Για να ξεμπερδέυεις. Κι αν η μια 22χρονη είναι νεκρή, μπορείς να δεις τώρα σε τι δύσκολη κατάσταση βρίσκεται η άλλη... Αυτό ακριβώς είναι το ηθικόν δίδαγμα. Αυτή είναι η επιβαλλόμενη «κλειστή» γυναικεία ηθική: δεν ενδίδεις τιμωρείσαι, ενδίδεις και είσαι «εύκολη». Ας είναι όμως, ενδίδοντας τουλάχιστον «ζεις»!

Οι χειρισμοί στην αστική δικαιοπραξία βασίζονται στην αξία της ανθρώπινης ζωής και οι συμψηφισμοί δεν είναι παρά η ηθική συνεισφορά της πατριαρχικής κουλτούρας για να μείνει άθικτος ο συγκροτησιακός της πυρήνας. Η επιλογή μιας ριζοσπαστικής αντίληψης που δεν στέκεται στους άθλιους συμψηφισμούς και τις γελοίες καπιταλιστικές προσχηματικές για την «αυταξία της ανθρώπινης ζωής» και θέλει να χτυπάει πάντα στην καρδιά του καπιταλιστικού και πατριαρχικού κτήνους πρέπει να πάρει έμπρακτα θέση υπέρ των γυναικών... προκειμένου να ζουν. Να ζουν όρθιες κι όχι γονατιστές. (...)

απόσπασμα κειμένου από το σάιτ <http://detefabulablog.tk/>

ανθρωπισμός χωρίς σύνορα... ...αλλά με περιφράξεις

οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, οι μετανάστες
και η περίπτωση της Λέσβου

Η μπροσούρα «ανθρωπισμός χωρίς σύνορα αλλά με περιφράξεις» εκδόθηκε στη Μυτιλήνη τον Ιούλιο του 2016 από την ομάδα ενάντια στα κέντρα κράτησης Musaferrat (musaferrat.espivblogs.net). και μοιράζεται με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά.

Από τον πρόλογο της έκδοσης

...Έτσι και στην περίπτωση του μεταναστευτικού ζητήματος, η ακροβασία ανάμεσα στην «ασφάλεια της Ευρώπης που βάλλεται από τους μετανάστες-εισβολείς» και στην αναγωγή τους σε «θύματα μιας ανθρωπιστικής κρίσης» (και συνεπώς ακούσιους αποδέκτες μιας κάποιας προστασίας) γεννά νέα υποκείμενα προς καταστολή ή εκμετάλλευση. Ένα γνώριμο μοτίβο επαναλαμβάνεται κι εδώ: είτε εγκληματίας/τρομοκράτης/εισβολέας, είτε κακόμοιρο θύμα/επαίτης/παθητικός δέκτης φιλανθρωπικών ενεργειών. Ποτέ όμως ίσος με τους γηγενείς.

Η Λέσβος ως ένα από τα σημαντικότερα σημεία υποδοχής των μεταναστών τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια έχει δει να αναπτύσσονται στα εδάφη της όλοι οι μηχανισμοί υποτίμησης και εξαθλίωσης των πληθυσμών που κατέφθαναν. Από τις εγκώριες και ευρωπαϊκές ένοπλες δυνάμεις και τα ειδικά σώματα ασφαλείας ως τους κυβερνητικούς και μη φορείς και οργανώσεις που έρχονται να καλύψουν με τον ανθρωπιστικό μανδύα τις θανατοπολιτικές που λαμβάνουν μέρος στα εδάφη της.

...Η παρούσα έκδοση αποτελεί για τη συλλογικότητά μας μέρος της προσπάθειας να αποσαφηνιστούν μία σειρά από ερωτήματα σχετικά με το ρόλο αυτών των οργανώσεων στις αντιμεταναστευτικές πολιτικές. Την ίδια στιγμή επιθυμούμε να κοινοποιήσουμε τόσο τη συλλογική όσο και τις προσωπικές εμπειρίες που αποκομίσαμε σε αυτό το πεδίο όλο το προηγούμενο διάστημα.

Για οποιαδήποτε ερώτηση σχετικά με τα περιεχόμενα και τη διανομή της έκδοσης μπορείτε να επικοινωνήσετε στο mail της συλλογικότητας: musaferrat@espiv.net

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ - ΘΑ ΤΙΣ ΒΡΕΙΤΕ ΣΤΟΝ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΧΩΡΟ ΑΝΑΤΟΠΙΑ

Η παρούσα διασυλλογική έκδοση «Πληθυσμοί στο Στόχαστρο», ραδιοηγήθηκε σε Λέσβο και Αθήνα, από την ομάδα ενάντια στα κέντρα κράτησης «Musaferrat» και την Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στρατεύσης. Τυπώθηκε τον Ιούνιο του 2016, σε 2.000 αντίτυπα και διανέμεται χωρίς αντίτιμο σε αυτοοργανωμένους χώρους και καταλήψεις σε διάφορες πόλεις, με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά.

Από τον πρόλογο της έκδοσης

Η ιστορία της συνάντησης των δρόμων ανάμεσα σε Αθήνα και Μυτιλήνη ξεκινάει αρκετά πίσω, από τότε που και οι δύο πολιτικές ομάδες της παρούσας έκδοσης, έκαναν την επιλογή να στήσουν γέφυρες μεταξύ τους, προκειμένου να διασταυρώσουν τα περιεχόμενα της δράσης και των αρνήσεων τους απέναντι στην εξουσία και τις επιμέρους εκφάνσεις της. Παρά τη φαινομενική «μονοθεματικότητα» των συλλογικοτήτων –αντιμilitarισμός για την Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στρατεύσης από την Αθήνα και αγώνας ενάντια στα κέντρα κράτησης για τους/τις Musaferrat από τη Λέσβο– η επιθυμία να συγκρουστούμε με το σύστημα που γεννά και θρέφει την καταπίεση και την εκμετάλλευση, μέσα στο πλαίσιο της οικονομικής και πολιτικής οργάνωσης του καπιταλισμού και του αστικού κράτους, είναι κοινή.

Με άξονα το κτίσιμο αυτών των αντιστάσεων, τόσο ενάντια στον militarισμό όσο και στις αντιμεταναστευτικές πολιτικές, η διασταύρωσή μας ξεκίνησε την άνοιξη του 2015, όταν άρχισε να φαίνεται πλέον ξεκάθαρα ότι η επιλογή της κυριαρχίας απέναντι στο «μεταναστευτικό» θα περνούσε από αρκετούς ματωμένους δρόμους. Και θα έδινε ιδιαίτερη έμφαση στην ολοένα και μεγαλύτερη στρατιωτικοποίηση της διαχείρισης μεγάλων πληθυσμών, στα πρότυπα των ήδη δρομολογημένων επιλογών για την αντιμετώπιση των κοινωνικών αντιστάσεων και των «εσωτερικών εχθρών» στις δυτικές κοινωνίες, μέσα από τα σύγχρονα δόγματα ασφαλείας, καταστολής και κοινωνικού ελέγχου.

Ως αποτέλεσμα μιας γόνιμης ανταλλαγής περιεχομένων, συναντηθήκαμε μετά την πρωτομαγιά του 2015 στην Κατάληψη στο Μπίνειο στη Λέσβο, θέτοντας προβληματισμούς γύρω από τη στρατιωτικο-αστυνομική διαχείριση πληθυσμών, με παράδειγμα το μεταναστευτικό και ανιχνεύοντας αυτοοργανωμένους, αντιθεσμικούς τρόπους αντίστασης και αγώνα ενάντια στη βαρβαρότητα και τον militarισμό. Τότε, ήδη η Λέσβος είχε μια μακριά μέσα στο χρόνο και συχνά μακάβρια εμπειρία του πολέμου ενάντια στους μετανάστες, αποτελώντας από παλιά πέρασμα προς την Ευρώπη για όσους/ες η ίδια η δυτική λεπλασία, πολεμική ή όχι, έχει στείλει έξω από τα σύνορα του τόπου τους. Μπορεί τότε να μιλούσαμε για «οργανωμένο θάνατο» και για εκατοντάδες νεκρούς στους γρούς τάφους της Μεσογείου, μπορεί οι αναλύσεις μας να φώτιζαν το σκοτεινό μέλλον του εγκλεισμού σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ως επιλογής της κυριαρχίας για τους «περισσευόμενους» μετανάστες, μπορεί οι εκτιμήσεις μας να αναδείκνυαν τον κομβικό ρόλο που αναμενόταν να διαδραματίσουν οι στρατοί στον έλεγχο της μετακίνησης των μεταναστών, όμως μετά από έναν ολόκληρο χρόνο τα βιώματα ήρθαν να αποδείξουν ότι καμιά πρόβλεψη δεν είναι τόσο στυγνή όσο τα ίδια τα γεγονότα, όταν αυτά τα παράγουν τα έθνη-κράτη, οι στρατοί και τα σύνορά τους.

[...]

Η βαρβαρότητα της στρατιωτικο-αστυνομικής διαχείρισης παράγει για τις δικές της αυθόρμητες εκρήξεις, με δεκάδες μικρές και μεγάλες εξεγέρσεις, διαμαρτυρίες, αποχές συσσίτιου και απεργίες πείνας στις περισσότερες από αυτές τις «υποδομές» (sic). Πέροι, ανιχνεύαμε σκεπτικά για τους κοινούς αγώνες ενάντια στις αντιμεταναστευτικές πολιτικές και τον militarισμό που τις διαποτίζει, τώρα όμως είμαστε ακόμα πιο σίγουροι/ες για τη θέση μας: Στο πλάι των μεταναστών, συνειδητά ξένοι/ες, ενάντια στον πολιτισμό της εξατομικεύσης, της καπιταλιστικής και κρατικής βαρβαρότητας, των εθνών και των εθνικισμών, των συνόρων και των περιφράξεων. Σε κοινούς αγώνες, μέχρι την καταστροφή και του τελευταίου στρατοπέδου.

Για οτιδήποτε αφορά στα περιεχόμενα, τη διανομή ή την παρουσίαση του εντύπου, μπορείτε να επικοινωνήσετε στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις των ομάδων:

Musaferrat: musaferrat@espiv.net

Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στρατεύσης: olikiarnisi@espiv.net

